

“สูง” จากใจ

ภคกฤษ สุวรรณมา¹

เริ่มต้นจากการเป็นเด็กร้าน สู่การเป็นวิทยากรในปัจจุบัน

เริ่มจากหยดน้ำตาที่เหน้อยล้า และอ่อนแรง สู่หยดน้ำตาแห่งความภาคภูมิใจ และยินดีที่ได้ทำงานภายใต้ บริษัทที่ชื่อว่า ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)

ผมเข้าใจผิดว่าการทำงานที่ เซเว่น อีเลฟเว่น คงไม่มีอะไรมากเพียงแค่นายสินค้าอยู่หน้าร้าน ทักทายลูกค้า รับชำระค่าสินค้า และกล่าวขอบคุณตามมารยาทเท่านั้น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่อย่างที่คิดได้เลย เพราะผมยังได้พบเรื่องราวที่ไม่คาดคิด บางเรื่องก็ทำให้หัวเราะ บางเรื่องก็กระตุ้นต่อมน้ำตาได้เมื่อนึกถึง

เมื่อประมาณปี 2546 ณ สาขาร้าน 0547 อรุณัมรินทร์ หน้าแรกที่แรกของฉัน อันแสนตื่นเต้นคือ การเข้าไปเติมสินค้าในห้อง Vault ซึ่งคอนแรกได้แต่สงสัยว่าคือห้องอะไร จนผู้จัดการแถลงไต่ว่า ก็คือตู้เย็นขนาดใหญ่ที่อยู่หลังร้านนั่นไง พนักงานต้องเข้าไปเติมน้ำและสินค้าแช่เย็นจากข้างใน จึงเริ่มเข้าใจ แต่ก็ยังหวั่นใจและกลัวอยู่นิดหน่อย เพราะก็ยังคงสงสัยว่าจะเข้าไปอยู่ข้างในตู้เย็นได้อย่างไร

เมื่อมีออกเจ้าก้านยาวๆ แนววางที่อยู่บนประตูลงแล้วผลึกออก เต้าช่ายก็ก้าวเข้าไปในห้องนั้น สัมผัสแรกที่ผมรู้สึก คือ "พระเจ้า...สุดยอดแห่งความเย็น เย็นสบาย น่าอยู่อะไรแบบนี้" แต่เมื่อผมเรีงนำอัครมอยู่ประมาณ 30 นาที ก็เริ่มรู้สึกหนาวสะท้าน จึงเดินตรงมาที่ประตูเพื่อจะออกจากห้องอันเย็นยะเยือกนี้ แต่แล้วก็ต้องตกใจ เพราะ

¹ วิทยากร ฝ่ายฝึกอบรมมาตรฐานร้าน บัญญาธรา เจ้าของโรงงานผลิตกำลังใจ, บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)

ที่ประตูด้านในไม่เหมือนกับด้านนอกตอนที่เปิดเข้ามา ด้านนอกเป็นก้านยาวแนวขวาง แต่ด้านในเป็นก้านเกลียวยาวๆ แล้วมีปุ่มสีแดง แม้จะไม่เหมือนกันแต่ด้วยความฉลาดและมั่นใจของตัวเอง ทำให้คิดว่าอะไรเป็นเกลียวก็ต้องหมุนเอาไว้ก่อน ว่าแล้วก็หมุนปุ่มสีแดง มือหมุนก็แล้ว ปากหมุนก็แล้ว ก็พบว่ามันขยับแม้แต่น้อย และแล้วเวลาก็ผ่านไปกว่า 20 นาที

ห้วงเวลานั้น น้ำตาแห่งความพยายามเริ่มไหลออกมา พร้อมกับความกลัว ตัวเริ่มสั่นและเริ่มมีไอออกมาจากปาก ในสมองมีแต่คำถามประเดประดังเข้ามาว่า "ทำไมเปิดไม่ออก? จะทำยังไงดี?" ลูกคาก็ไม่เดินมาซื้ออะไรที่ด้านหน้าเลย ว่าแล้วก็คิดขึ้นได้ว่าต้องตะโกนเรียกคนด้านนอก จะต้องไม่มีใครได้ยินสักคนหนึ่งแน่ แล้วผมก็ตะโกนจนสุดเสียง "ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย" แต่ไม่มีใครได้ยินเลย

โชคดีที่มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งผมจำได้ว่าเธอเป็นลูกของป่าที่ขายของอยู่หน้าร้าน เห็นน้องเดินตรงมาที่หน้าห้อง Vault ผมก็ใจชื้นขึ้นมาทันทีว่าน้องคนนี้แหละต้องช่วยผมได้ ทันใดนั้นน้องเขาเปิดประตู เพื่อจะหยิบน้ำผลไม้ ผมเห็นจึงตะโกนออกไปว่า "ชะชะช่วยผมด้วย" (อยากจะพูดดีๆ แต่มันสิ้นหมดแล้วตอนนี้) ยังไม่ทันขาดคำน้องเขาหันซ้าย หันขวา แล้วกรี๊ด ร้องออกนอกร้านไปเลย และผมก็ตกอยู่สภาพเช่นเดิม โดดเดี่ยวเดียวดาย ว้าเหว่ และเย็นยะเยือก (น้องเขากรีดขานานี้ทำไมไม่มีใครวิ่งมาดูแลนะว่าเกิดอะไรขึ้น) ผมตกใจมากกับสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วจะทำอย่างไรละที่นี้ ว่าแล้วก็ตะโกนต่อครับ "ชะชะช่วยด้วย ช่วยด้วย ช่วยด้วย" แต่โชคร้ายที่ยังไม่มีใครได้ยินเหมือนเดิม ในที่สุดโชคก็เข้าข้างผมครับอีกครั้ง มีป่าคนหนึ่งรูปร่างสันทัด ผมจำได้ว่าแกขายกล้วยแกอยู่หน้าร้าน (และก็นั่นใจว่าป่าต้องจำผมได้เช่นกัน) ป่าแกเป็นลูกค้าประจำ จะซื้อเครื่องคีมชูกำลังยี่ห้อหนึ่งอยู่บ่อยๆ ซึ่งสินค้าชนิดนี้จะถูกเรียงไว้ชั้นบนสุดของตู้เย็น ปรากฏว่าป่าแกหยิบไม่ถึง ทุกครั้งก็จะเปิดประตูด้วยมือซ้ายและจับขอบประตูไว้ แล้วจึงปีนขึ้นบนขอบตู้ แต่แกก็ยังหยิบไม่ถึงนะครับ แกต้องเขย่งด้วย (ผมเห็นความพยายามของป่าแล้วผมก็อดลุ้นเอาใจช่วยไม่ได้) ผมสังเกตพฤติกรรมและพยายามเพ่งกระแสรังไปที่ป่า เพื่อให้ป่ามองมาที่ผมบ้าง ไม่กล้าพูด ไม่กล้า ส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น เพราะกลัวป่าตกใจวิ่งหนีไปเหมือนน้องคนเมื่อีก

ระหว่างที่ป่าก็ใช้มือไล่ตะแคงเครื่องคีมยี่ห้อนั้นไปที่ละขวด ขวดแรก...ผ่านไปขวดสอง...ก็ยังไม่เอา เพื่อให้ได้ขวดที่เย็นถูกใจ เมื่อไล่ตะแคงถึงขวดกลางของชั้นวาง ซึ่งคงได้ขวดที่เย็นโดนใจป่าแล้ว (แต่จากที่ผมสังเกตคือคงสุดมือแกแล้วจริงๆ) แต่แกก็ยังไม่เห็นผมอยู่ดี เห็นที่ผมต้องทำอะไรสักอย่าง เมื่อคิดได้ดังนั้นผมจึงคว้ามือป่าเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตรครับ ป่าสะบัดมือ แคมคืนด้วย แกลปล่อยมือจากที่จับขอบประตูอยู่ แล้วคืนสุดฤทธิ์ พร้อมร้องตะโกนว่าช่วยด้วยผีหลอก!!!

ช่วยด้วยผีหลอก!!! ผมดึงมือป่า ป่าแก่ก็ตื่นสู้จนของตกลงมาแตก กว่าจะทำให้ป่ารู้เรื่อง ได้ว่าผมไม่ใช่ผีเล่นเอาเหนื่อยเหมือนกัน

จึงหว่านนั้นไม่ต้องเรียกใครแล้วรับทั้งผู้จัดการ ทั้งผู้ช่วยมาคุยที่ Vault ว่า เกิดอะไรขึ้น พร้อมกับเปิดประตูให้ผม เมื่อผมออกมาได้ ผมถึงกับทรุดลงกับพื้นเลยครึ่ง น้ำตาไหล ผู้จัดการกับผู้ช่วย หัวเราะก๊ากเลย ปากก็ชี้หน้าคำว่า "เจ๊งไปเล่นอะไรในนั้น ถ้าข้าหัวใจวายขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ ข้าก็ดีกว่าผีหลอก" ผมได้แต่ร้องไห้และขอโทษป่า ที่สำคัญ แต่ทำงานวันแรกผมก็ต้องจ่ายค่าของที่แตกประมาณ 500 บาท (แต่ก็คุ้มชีวิตผมแหละครับ)

วันนั้นผมกลับบ้านมาแล้วตัดสินใจไม่ถูกครับว่าพรุ่งนี้จะลาป่วยหรือลาออกดี ผมโทรบอกแม่ว่าไม่ทำแล้ว เซเวน อีเลฟเว่น งานอะไรก็ไม่รู้ ไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน แต่วันรุ่งขึ้นผมก็ตัดสินใจว่าจะลองอีกสักวัน ปรากฏว่าวันนั้นผมตกบันไดคอนยกลง ใส่หน้ายาปรับผ้านุ่มขึ้นไปบนชั้น 3 หน้าน้ำยาปรับผ้านุ่มหล่นใส่เต็มหน้าผมเลยครึ่ง ผมทนไม่ไหวแล้ว ตัดสินใจเดินไปหยิบกระเป๋าจะเดินออกจากร้านโดยไม่เก็บน้ำยาปรับผ้านุ่ม เสียด้วยซ้ำ น้องที่ร้านถามผมว่าจะไปไหน ผมจึงบอกว่าจะไปลาออก น้องเขาเลยตะโกนใส่ผมว่า "ทำไม่พี่จ๋าแพ้งัง มาแค่สองวันจะออกแล้ว" ผมมองหน้าน้องคนนั้น แล้วน้องเขาก็พูดต่อว่า "ดูอย่างหนูสิทำงานมา สองปีแล้ว ยังไม่เคยคิดจะลาออกเลย ตัวก็เล็กกว่าพี่ อายุก็น้อยกว่าพี่ ความรู้น้อยกว่าพี่ แล้วพี่เป็นใคร ทำไม่พี่แพ้งัง" ผมได้ยืนผมวางกระเป๋าเลยครึ่ง แล้วคิดถึงคำพูดที่เขาตะโกนออกมา ผมตัดสินใจในทันทีที่ผมไม่ลาออกแล้ว แล้วผมก็ขอบคุณน้องเขาไปด้วย ทุกคนในร้านงงกันเป็นแถว

ล่าสุดได้ข่าวมาว่าน้องคนนี้ได้เป็นผู้จัดการ แต่งงานมีครอบครัว และย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดกับสามีเรียบร้อยแล้ว ส่วนผมจากวันนั้นถึงวันนี้ ภูมิใจมากๆ ครับกับการตัดสินใจของตัวเองที่วันนั้นไม่ลาออก ที่สำคัญขอบคุณคำพูดของน้องคนนั้นมากๆ ที่ทำให้ผมคิดได้ ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งเรื่องดี เรื่องร้าย จากร้าน เซเวน อีเลฟเว่น ทุกวันนี้เวลาโทรไปที่ร้านที่ไรแล้วบอกน้องที่ร้านว่าจะเข้าไป จะได้ยินเสียงน้องๆ ในร้านตะโกนบอกกันทุกครั้งว่าพี่รินจะมาเสียงน้องตื่นเต้นกัน ผมเองก็รู้สึกอบอุ่นทุกครั้งที่ได้กลับไปช่วยน้องๆ ที่ร้าน

ปัจจุบันผมเป็นวิทยากรของบริษัท ปัญญาฯ จำกัด ผมตั้งปฏิญาณกับตัวเองว่านี่จะเป็นที่ทำงานสุดท้ายของผม บ่อยครั้งผมมักจะเล่าเรื่องของหยู่ให้น้องพนักงานที่มาอบรมฟัง ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้รู้ว่า หากเราส่งมอบบริการให้ลูกค้าด้วยความจริงใจ และไม่หวังผลอะไรจากเขา เราจะไม่เห็น้อยทำงานที่ทำเลย แล้วสุดท้ายผลตอบแทนที่คุ้มค่าจะกลับมาหาเราเอง

เรื่องของหยู่ที่ผมเล่าให้น้องพนักงานฟังก็มีอยู่ว่า ตอนผมดูแลร้านตอนอยู่สาย

ปฏิบัติการ มีน้องมาคนหนึ่งชื่อ "ห่วย" น้องห่วยขยันมากๆ เก่งทุกอย่างครับ ยกเว้นภาษาอังกฤษ เนื่องจากร้านที่เราอยู่กันเป็นร้านที่อยู่ในถนนข้าวสาร ผมก็จะสอนให้ห่วยพูดภาษาอังกฤษบางประโยคที่จำเป็นเพื่อพูดกับลูกค้า โดยห่วยจะจดจำและพูดประโยคที่สอนได้ ประโยคที่สอน เช่น เวลาลูกค้ามาถามหาซื้อเครื่องคัมนี่มีแอลกอฮอล์ในช่วงเวลาที่ขายไม่ได้ ก็จะบอกห่วยว่าให้บอกลูกค้าไปว่า "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ ไฟว์ โคลล็อก ยู แคน บาย" และผมก็บอกอีกว่าลูกค้าของเรามาจากหลายชาติ เขาอาจฟังสำเนียงเราไม่ออกในบางชาติ ถ้าห่วยพูดแล้วลูกค้างง ให้ห่วยผายมือไปที่ป้ายบริเวณเคาน์เตอร์หลังค่านหลัง หรือสติกเกอร์บริเวณบานประตู Vault

ห่วยก็ท่องจำและพูดได้ทุกครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้นกับห่วย วันนั้นห่วยเป็นแคชเชียร์เครื่องที่สอง ผมยืนอยู่บริเวณตู้ไอศกรีม ตอนนั้นเวลาประมาณบ่ายสี่โมงเย็นกว่าๆ มีฝรั่งคนนึงอายุประมาณสี่สิบปี เดินเข้ามาในร้านแล้วตรงไปหาห่วย พร้อมกับชี้นิ้วไปที่แสงโสม ห่วยก็จัดการแบบปกติที่เคยทำ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ ไฟว์ โคลล็อก ยู แคน บาย" ฝรั่งตอบกลับทันทีว่า "วาย" ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ ไฟว์ โคลล็อก ยู แคน บาย" ฝรั่งก็ "วาย" ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ ไฟว์ โคลล็อก ยู แคน บาย" (พูดซ้ำลง เน้นคำมากขึ้น มองศาลูกค้าไม่ละสายตา) ฝรั่งก็ "วาย" (เสียงดังขึ้น) ห่วยจึงทำตามอย่างที่ผมได้สอนคือผายมือไปที่ป้ายไม่สามารถจำหน่ายเครื่องคัมนอกเวลาได้ห่วยผายมือไปยังป้าย หรือมพยักหน้าแล้วบอกฝรั่งว่า "ยู ๆ หือ ๆ" (พร้อมหันหน้าไปที่ป้ายที่กำลังผายมือ) ฝรั่งก็หันไปอ่าน

สักพักหนึ่งก็หันกลับมามองหน้าห่วยพร้อมกับบอกว่า "วาย" (เสียงดังขึ้นกว่าเดิม) ห่วยก็ "โซ ซอ รี ฟินิต ทาม ออฟเตอร์ ไฟว์ โคลล็อก ยู แคน บาย" (เน้นคำหนักขึ้น พูดซ้ำขึ้น น้ำเสียงไม่พอใจ) ฝรั่งก็ "วายยยยย" (น้ำเสียงดังด้วยความโมโห) ผมหันมาเห็น ห่วยน้ำตาคลอ หน้าแดง มองหน้าฝรั่งด้วยความโกรธ พร้อมกับบอกฝรั่งไปด้วยเสียงดังแบบอารมณ์เสียว่า "บัคสีดานี้ บอกว่าเหล่าขายไม่ได้ เหล่าขายไม่ได้ ยังจะถามหาไวน์อีก" ฝรั่งนิ่งไปประมาณหนึ่งนาที (คงจะงงกับคำว่า บัคสีดานี้)

ในขณะที่เดียวกันผมก็เดินมาหาห่วยเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น ห่วยคงคิดว่าผมต้องเดินมาดูแล ห่วยหันมามองหน้าผมทั้งน้ำตาที่ไหลออกมาอาบแก้ม พร้อมกับถามผมว่า "ฟรินไวน์มีแอลกอฮอล์มั๊ยพี่" ผมถึงกับหัวเราะไม่ออกเลยครับ นึกในใจว่าผมผิดเองที่ไม่ได้สอนว่า why แปลว่า ทำไม ทำให้น้องเข้าใจผิดคิดว่าลูกค้าต้องการไวน์ที่เป็นเหล้าองุ่นคง วันนั้นหลังจากที่ผมอธิบายให้ลูกค้าฟัง ทั้งห่วยและลูกค้าชาวต่างชาติคนนั้นก็หัวเราะกับความเข้าใจผิดนี้

ผ่านไปไม่ได้ถึงสองอาทิตย์เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นกับห่วยอีกครั้ง

(แต่ครั้งนี่ผมรักน้อง และศรัทธาในตัวน้องคนนี่มากๆ ที่กล้าคิด กล้าบริการ และที่สำคัญเขาทำมันด้วยใจให้ลูกค้า) มีลูกค้าชาวต่างชาติคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้านมายืนหน้าเครื่องโรลเลอร์กริลล์ พร้อมกับชี้นิ้วไปที่ภาพฮ็อทดอกและมองหน้าหุ่ย "เฮ้ ไอ ว็อน คิส" หุ่ยเห็นปั๊บตอบกลับทันที "แย้ๆ" ฝรั่งมองที่โรลเลอร์กริลล์ซึ่งมีฟุตลองอยู่บนเครื่องในขณะนั้น พร้อมกับชี้ไปที่ฟุตลอง และบอกกับหุ่ยว่า "ไอ ว็อน คิส" เป็นอันเข้าใจตรงกันระหว่างลูกค้ากับหุ่ยว่าลูกค้าต้องการฮ็อทดอกและไส้กรอกที่ใส่ขอเป็นฟุตลอง หุ่ยจึงตอบ "แย้ๆ" ด้วยหน้าวงงงเล็กน้อย หุ่ยหันไปหยิบกระดาษห่อฮ็อทดอก จากนั้นหยิบขนมปังไส้กระดาษห่อ แล้วหันมาจะหยิบฟุตลองวางลงไป ในขนมปัง ปรากฏว่าคราวนี้หุ่ยจะงักพร้อมกับทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ผมเห็นหุ่ยยิ้มมุมปากเล็กน้อยแล้วเปิดลิ้นชักตู้ขนมปัง จากนั้นก็หยิบขนมปังในมือใส่เข้าตู้ขนมปัง (ผมมองว่าน้องเขาจะทำอะไร แต่ก็สังเกตน้องเขาทำอะไรอย่างเงิบๆ ว่าเขาจะทำอะไรต่อ)

จากนั้นหุ่ยก็หยิบกรรไกรที่อยู่ข้างเครื่องแคชเชียร์ ตัดกระดาษห่อฮ็อทดอกในด้านที่ปิดอยู่ข้างหนึ่ง (ถ้าสังเกตกระดาษห่อฮ็อทดอกหรือเบอร์เกอร์จะปิดหนึ่งด้านและเปิดหนึ่งด้าน) ให้ขาดออกจากกัน (ผมมองเข้าไปใหญ่) หุ่ยยิ้มด้วยความภูมิใจเหมือนทำอะไรสักอย่างสำเร็จ แล้วหุ่ยก็เปิดตู้ขนมปังไปวางในกระดาษห่อที่เขาตัดเรียบร้อยแล้วด้วยหน้าคางระหิวยิ้มย่อง จากนั้นจึงคีบฟุตลองมาวางบนขนมปังฮ็อทดอก (เขาวางได้บาลานซ์มากๆ ห้อยซ้ายห้อยขวาข้างละเท่าๆกัน) ผมเพิ่งมาถึงบางอ้อตอนนี้เองว่าหุ่ยตัดกระดาษเพื่อให้ฟุตลองวางพันกระดาษออกมาได้อีกด้านนี้เอง หุ่ยส่งฮ็อทดอกฟุตลองให้ลูกค้าด้วยรอยยิ้ม และบอกกับลูกค้าว่า "แย้ๆ วอเจอร์เทเบิล อิน ไชค" พร้อมผายมือไปที่ผักและซอส ลูกค้ารับไปด้วยรอยยิ้มพอกันพร้อมกับบอกกับหุ่ยว่า "แต๊งกิว เวิร์ มัส" (ผมมองหนักเข้าไปอีก ยังคิดในใจว่าเวลาทานเขาจะเริ่มคันทานฮ็อทดอกอีกท่าไหน) แถมตอนเดินออก จากร้านลูกค้ายังหันหน้ามาหาหุ่ยก่อนออกจากร้าน และ "แต๊งกิว เวิร์ มัส" ด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง หุ่ยก็ยิ้มให้ลูกค้าด้วยความภูมิใจพร้อมกับพูดว่า "แย้ๆ"

ผมถึงกับยิ้มให้กับเหตุการณ์ครั้งนี้และบอกกับหุ่ยว่า "หุ่ยรู้มั๊ยว่าหุ่ยทำไม่ถูก แต่ที่ภูมิใจในตัวหุ่ยมาก เพราะสิ่งที่ทำไปเมื่อกี้หุ่ยทำมันออกมาจากใจ และที่สำคัญลูกค้ารับรู้มันได้ว่า เราบริการจากใจเช่นเดียวกัน ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจเราแค่นั้นเอง" และผมก็สอนหุ่ยถึงวิธีการขายฮ็อทดอกฟุตลองที่ถูกต้องว่า "ควรคีบครึ่งฟุตลองก่อนวางลงบนขนมปัง"

นี่คือสิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากครั้งนี้ ผมจะรักและมอบสิ่งดีๆ ให้กับน้องๆ ที่มาอบรมกับผมตลอดไป

“ครั้งหนึ่งมีจดหมายมาถึงผม
หลังจากการอบรมผู้ช่วยผู้จัดการร้านรุ่นนิ่ง”
ความว่า

พี่จันทร์ เป็นที่ทำงานรักจาก จนรู้ซึ้งกัน
นี้ ได้ความรู้เยอะ แยะเลยเป็น ครั้งแรกก็เวลา
ได้เรียนแล้วสรุปแบบนี้ ไม่เครียดเลย ทำไม
ได้เรียน กับที่ รุ่งสรรค์ แก้วใส ได้ขอเอง ยี่สิบ
ได้ เรียนด้วยนี้ ทั้ง วันชน ก็ ไม่ เบื่อ พี่
พรสวรรค์ ได้เข้ามา สอนฉัน ได้เรียนแล้ว Happ
มาก ตอนแรกเขาถามที่นี้ ไม่อยากเรียน
แต่พอได้เรียนกับพี่ ทำให้คิดอะไรได้ๆ
ได้ตั้ง หลาน ของๆ ที่มีความรักแล้ว
ก็เลยลองกลับไปรู้สักครั้งหนึ่ง
หนูเชื่อว่าใครๆ ก็อยากได้พี่สอน แล้ว
มีแต่ท่านบอก เรียนกับนี้ ขอได้พี่น่ารัก
อย่าไป ลากออกไป... หน่ะ (โอดครวญ)
LOVELY GIRL
/ หรือว่าตอนนั้นได้พบกับพี่แก้ว

